

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μπερτολντ Μπρεχτ

ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΟΥΣ

1

Αληθεια, ζω στον σκοτεινο Μεσαιωνα.
Κοσμος αθως, ειναι παραλογισμος. Ενα
Μετωπο λειο φανερωνει αμειλιχτη καρ-
δια

Κι οποιος γελα δεν ακουσε τα φοβερα
μαντατα.

Αχ! Τι εποχη!

Ειναι — σχεδον — εγκλημα να μιλας
για δεντρα

Γιατι περιβαλλεις την αδικια με σιω-
πη! Και

Οποιος στους δραμους περπατει αμερι-
μονος

Δεν εγκυκαταλειπει τους φιλους του στην
τυχη τους;

Ειν αληθεια πως δουλευω για να ζησω

Μα, πιστεφτε με, ειναι τυχαιοπραγμια.

Τιποτα απ ο,τι κανω δεν μου δινει

Το δικαιομα να χορτασω.

Στην τυχη γλυτωσα (κι αν μια στιγμη

Η τυχη μου ενδοσει, χαθηκα).

Μου λενε: φαιε και πιες — και να κα-
νεις το

Σταυρο σου...

Μα πως μπορω να φαιω και να πιω

Σαν παιρνουν το φαι μου απ τον φτωχο

Και το ποτηρι μου με το νερο ειναι του
διψασμενου;

Μολαταυτα τρωω και πινω.

Μακαρι να μινον φιλοσοφος

Τα παλια διδλια μας λενε τι εστι σο-
φια:

Αποφευγε του κοσμου την αμαχη

Ζητε τα χρονια σου χωρις κανενα να
φοβασαι.

Μη χρησιμοποιοεις δια.

Κανε καλο αντι κακο —

Οχι η πληρωση της λαχταρας

Αλλα η ληψιμονια

Περνιεται για σοφια.

Τετοια, δεν τα μπορω.

Αληθεια, στον σκοτεινο Μεσαιωνα ζω.

2

Κατεβηκα στις πολεις

σ εποχες αναταραχων

Οταν η πεινα

Βασιλευε.

Συναπαντηθηκα μ ανθρωπους σε χρο-
νους

Εξεγερσεων

Και εξεγερθηκα και γω.

Ετσι διαβηκε ο χρονος που μου δοθηκε

Στη Γη.

Αναμεσα σε σφαγες εφαγα το φαι μου.

Επεσε πανω στον υπνο μου του φονου

Η σκια.

3

Κι οταν αγαπησα

Αγαπησα μ αδιαφορια

Αντικρυσα

Τη φυση μ ανυπομονησια.

Ετσι διαβηκε ο χρονος που μου δοθηκε

Στη Γη.

Στον καιρο μου

Καθε δραμος οδηγουσε σε ρουφηχτρα.

Καταδοτης μου στους δημους ηταν ο

ιδιος μου

Ο λογος.

Πολλά πράγματα δεν μπορούσα να κάνω.
Μα δίχως τη φωνή μου ο Φυρερ
Ενοιώθε ασφαλεστερος.
Αυτο και ελπίζα, αλλωστε.
Ετσι διαβηκε ο χρόνος που μου δόθηκε
Στη Γη.

4

Εσυ, που θα θγεις απο τον δουρκο που
εμεις
Βουλιαζουμε,
Στοχασου —
Οταν μιλας για τα κουσουρια μας —
Και τους ζοφερους καρπους που ηταν
Αφορμη τους.

Γιατι θαδισαμε, αλλαζοντας την πατρι-
δα μας
Συχοτερα κι απ τα παπουτσια μας
Κι απελπιστηκαμε στην παλη των τα-
ξεων.

Πιερ Ζαν Ζουβ (1887—1975;)

ΚΑΡΟΥΖΙΝΕΡΓΚ

Απο το χαμηλο παραθυρο 18ου αιωνα — τα χοντρα του τζαμια και τα κλειστα
παραθυροφυλλα λογω της ζεστης, τη σιωπη του, τη μυρουδια του θερους που δια-
περνα — απο το χαμηλο παραθυρο που τόσο γλυκα στοχαζοταν ο απομονωμενος
Γκαϊτε, εμπνεοντας ολοκληρη τη Γερμανια — απο κει — οι καταρρακτες δεν-
τρων κωντων μεσα στο ηδη αρρωστο πρωι απο τη ζεστη που θαρθει.

Οι μεγαλες φτελιες και φλαμουριες του κηπου σε αλεπαλληλες κατωφερειες, σχε-
δον δεν εκοδαν τη θεα. Δεξια, η ανοιχτη πεδιαδα πανω στην Baviere μπροστα,
ανακατα, σπανια θουνα και μοναστηρια και καμπαναρια: αριστερα, το κοντοχον-
τρο scloss ανεβαινει μες στο αλλο μερος της πολης κι ερχεται δω απλα να κολ-
λησει στο θαμπο ουρανο, πανω απ ολα τα φυλλωματα, τα πρασινα ποταμια της
ατμοσφαιρας.

Η πολη αρατη. Μα στον αερινο πυργισκο που δρισκομαι, ειναι τόσο ομορφα να
τη θυμισαι! Ωραια προσωπα μες στους αιωνες ποσον εισθ αξιογαπητα. Σκεφεις
ολων των μηδαμινων ανθρωπων κι αξιες προσοχης, δίχως χρονο, δίχως συνορα,
ποσο σας αγαπω.

Ζαν Ταρντιέ (1903—)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ολα τα φυτα τουτο το πρωι,
Ολα τα ζωα κι ολοι οι ανθρωποι

Γιατι βασιλευε αδικια δίχως αντισταση.

Γιατι γνωριζαμε παρα πολυ καλα :
Πως ακομα και το μισος για το μισος
Κανει το φρυδι ν ανυφωνεται μισερο.
Κι ο θυμιος ακομη για την αδικια
Κανει τη φωνη βραχνη.

Αλλομιανο μας !
Εμεις που ποθησαμε να βαλοουμε
Της καλωσυνης τα θεμελια
Δεν μπορεσαμε να σταθοουμε
Καλοι.

Ομως
Εσυ,
Οταν
Συμβει
Οταν ποτε συμβει
Ανθρωπος τον ανθρωπο να βοηθει
Μη τόσο αυστηρα μας κρινεις.

Μεταφρ. Ν. Σπανιας

δγηκαν απονα μονο σπιτι.
Χωριζουν στους δρομους
Πανω τους μονο το φως.